

Det ses altså, at differentieringen i klasser (liniedeling) er den — lærerøkonomisk set — mest rationelle måde at løse differentieringens problemer på. Men etableringen af linierne vil i en del tilfælde forudsætte en ret omfattende centralisering, således at elevtallet på hver af linierne kan blive af en rimelig størrelse. For en fuldstændigheds skyld må det også nævnes, at der desuden gennem en centralisering opnås en lettelse i investeringsøkonomien, da etableringen af faglokaler reduceres.

For to 7-klassede skoler efter 1937-loven vil de totale skematimetaler for to 6. klasser og to 7. klasser blive henholdsvis 160 timer og 180 timer (2×80 og 2×90 timer). Hvis man tænker sig, at der kun er udvidet undervisning ved den ene af skolerne, bliver tallene henholdsvis 148 timer og 168 timer, og det samme resultat fremkommer, hvis man foretager en opgørelse af timetallene

for parallelklasser for 6. og 7. årgang ved een skole og regner med udvidet undervisning i tysk og matematik fælles for parallelklasserne.

Sammenligner man disse sidste tal med de nævnte 145 og 162 timer for skolen med liniedeling, ser man, at en fuldt differentieret undervisning for 6. og 7. årgang, etableret efter lovforslaget på linier gennem en centralisering, ikke kræver flere løntimer end fagdifferenteringen inden for klasserne efter 1937-loven, selv om den sidste fagdifferentering ikke er så vidtgående som lovforslagets.

Det er en underforstået forudsætning for en sammenligning som den her foretagne, at elevtallet i en 6. eller i en 7. klasse er det samme, hvadenten denne klasse indgår i en 1937-type eller i lovforslagets type med fagdifferentering i klassen eller i klasser (liniedeling).